

A szobor változó mosolya

Nézem fiam kiesett tejfogát. Tíz éven
át velünk volt, bár nem is láttam.
Zápfog. Ott volt a villásreggelin
egyszer húsvétkor a szüleimnél,
ott volt Lisszabonban, amikor mi

mondhattuk meg, melyik halat süssék
ki. Ott volt a cseresznyefa alatt
Szigligeten, mikor a dombon átkelve
üres gyümölcsösbe pottyantunk.
A zománc hibátlan, fényben áll,

mint a röghegység alkonyatkor
Caspar David Friedrich képén – itt
láttuk a közeli kastély nyárilakában –,
a völgyekből pára szállt fel, akár
a jövőről alkotott terv, városok

főlé a pénz szaga és a szegénység
illata. Ott volt ez a fog az iskolai
menzán, tejbegrízt evett, –
de most lehasadt az állkapocsról,
mint mikor egy szobor magát faragja,

és az arc gonosz mosolya elsimul.

Pedagógia

Képtelen vagyok a gyerekek
fegyelmezésére. Lámpaoltás után
mesélnek egymásnak, már rájuk
kéne zörrenni, hogy elcsendesedjenek,
és az idő gépezete beinduljon,

mely elviszi őket a holnap, a növés
felé, mert ez a szülő kötelessége:
egyengetni az elmúlás útját – amit
fegyelemnek is neveznek –, talán épp
ezért nem szakítom meg a számomra

követhetetlen mesefolyamot, ülök
a szomszéd szobában számítógépem
morgását hallgatva, mint az életre-
valóbbak a macskadorombolást,
és jólesik a jelenben ittmaradni,

jólesik hagyni őket saját ritmusukban
átlendülni az álomba. Nem hiszem,
hogy félnének tőlem. Talán nem is
tisztelnek. A szülő-gyerek barátságban
sose hittem. Azt hiszem, szeretnek, az

meg nem forma, rend vagy fegyelem kérdése.

Lovas a kolostorudvaron

Tudatlan barbár vagyok,
úgy rontok a német nyelvbe,
mint egy kalandozó magyar
a kolostorba. Nem akar ő semmi
rosszat, a hitet, amiért itt élnek,

még nem ismeri, vagy ha ismeri is,
nem tudja komolyan venni. Fölkap
egy kelyhet az oltárról, ki-
issza belőle a bort, és a bor
egyelőre nem száll a fejébe.

Lenyilaz egy rátámadó kutyát,
a fáklyát lóbálja egy darabig,
hogyan feldobja a tetőre, aztán inkább
hagyja kialudni. Igaz, az épület úgyis
ég, nem egyedül jött. A szűk udvaron,

hogyan megmentse, fölkap egy fiatal
apácát, kilovagol vele az erdőbe.
Útközben derékig fölgyűri a szoknyáját,
és szemben maga elé ülteti. Érzi, hogy
élete nagy szerelmére talált, de sose

tud majd rendesen beszélni vele.

Az álomfaló

Talán türelmetlenségemben eszem túl sokat. A türelmetlen a jövő időt zabálja, kiharap abból, ami majd 200 év múlva fog megtörténni, de amit ő, ebben a formában, nem él meg úgyse.

A nemlét elhízás, a lélek kóros tágu-lása, vizesedő láb, felfúvódó has, toka mögé vesző arc. A halottak arcát azért felejtjük el, mert nem állják meg, és újra meg újra zabálnak

a semmiből, nemcsak reggel, mikor annyit vehetnének belőle, mint egy halott király, nemcsak délben, mikor annyit falhatnának belőle, mint a túlvilág jó módú polgára, nemcsak este, amikor

csak csipegetniük lenne szabad, mint annak, aki koldulja a halált, esznek ők tízóráira is egy szeletet, uzsonnára egy fűrtöt, éjfélkor pukkanó semmivel és üresvirslivel ünneplik, hogy eggyel több nap múlt el.

De nekem ez se elég. Álmot falok mohón.